

Dissi toob ta idust wäitja,
Taewa laest päikesi —
Ajab täht'de hulgad käima,
Mis ei paista tundjal'gi.

Röödmiks, kuid a näete päewa
Lendwad oma uhfet teed,
Lahkuwad lõik mitu ööd
Sellel', kes on pattu wöötja.

Töde tules walge tema,
Töde nöödjat meelitab!
Kunnatajat nagu ema
Mure tee peält talutab;
Uhfest seisab usu mägi,
Ehitud ta lippuga,
Surnu firstu pran läbi
Paistab ingli seltsis ta.

Inimesed! kannatage
Teise elu pärast teal,
Üle taewa telgi seal
Tasub ütsi suur Jumal sätte.

Rööm keeb pulma laua kausist —
Wilsja iwa rammu seest
Rüüpab tige kannatamist,
Saab arg südant hirmu eest.

Wennad! töusle, töusle seisma,
Kui täis peeker ringis läib,
Et ta wahtu ajaks taewa
Selle auuks, kes kõik täib.

Keda täht'de weerlemine,
Keda Seeraw fummardab,
Sed a waimu teretab
Meie waimu palumine.

Mis wöib Poojal' wastu anda?
Önnis on Ta sarnane!
Kurvaestus ja waesus tulgu
Röömsatega röömule!
Iga wiha meelest mingu,
Saagu sõbraks waenslane!
Kui ta seädnudgi meil singu,
Ei see puutku temasse!

Meie wöla-raamat lõpku!
Lõpku wiha ilma peäst!
Wennad! kõrgelt üleweli
Möistab Jumal jäsle armu.

Kasles waewas kindlat südant!
Abi waga nutjates'
Töeks saagu, mis suu luband!
Digust sõbral', wagenlases'!